

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 487. Felicis Pap. Annus 5. Zenonis Imp. 14. Odoacr.
Reg. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

CHRISTI FELICIS ZENONIS IMP. 13. Ecclesiastici.

486. PAP. 4. ODOACR. REG. II.

egisse consilio, sicut plane accidit, ut dum eus ego duacum praetaret, in altissimum ambo fomeam cederent precipites cum ruina multorum. Vnustanum intentus est Pelagius Patricius omni laude dignissimus, qui Zenonem redargueret, cuius rei causa ab eodem Zenone et iulus occidi, ut suo loco dicemus.

I ES V C H R I S T I,

Annus 486.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. 13.
Annus 4. ODOACR. REG. II.

SE Q V E N S annus Domini quadringentesimus octogesimus sextus Confulatu Longini atq; Decij innorecitur, quo hæc Marcellino de Ioanne Antiocheno narrantur in Chronicor. Joannes Antiochenus parvulus ex Grammatico presbyter sexagesima aduersus eos, qui in una tantum substantia adorandum esse Christum afferunt, nec acquiescent ipsis in Christo confitendas esse naturas. Hec cum dicas ipse, affirmare quidem vobis est hunc fuisse Catholicum, & idæcum inuadorem Antiochenæ Ecclesie Petrum Fullonum verillum fidei confessionis erexit. Verum Nestorianum sulpe. Quis est redditus, dum & redargueret aggrebus est scripto Cytili contra Nestorium, de quo ita Gennadius habet: Simil & impugnat aliquis. Cyrilus Alexandrinus Episcopus sententia, dicens inicuit ab illo aduersus Nestorium prolatas, quæ fomentum & robur addunt Thos beatus, quod valde inaniter dicit. Vt uere adhuc dicitur, & ex tempore declarare, hæc Gennadius. At ille hic Ioannes ex Grammatico dicatur presbyter, diversus planè esse videtur à Joanne Grammatico dicto, qui & Philoponus cognominatus est, nam ille non Antiochenus, sed Alexandriae & post hæc tempora claruit.

I. DE IOANNE ANTIOCHENO TASSO TECERO.

a Gennadii de Script. Eccl. l. 93.

II. MESTORI: ANA H.E. RESIS DROPA GATVE.

c Theod. Leth. lib. 2. Coll. 2.

c Caffiod. Uff. in præf. et. exord.

III. PETRI SYLVIOSIS POSITVS.

ZENONIS IMP. 14. FELICIS CHRISTI,
ODOACR. REG. II. Pap. 5. 487.

I E S V C H R I S T I

Annus 487.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. 14.
Annus 5. ODOACR. REG. II.

QUADRINGENTESIMVS octogesimus septimus Christi annus Boëtii Confulatu notatur: hic ille putatur Boëtius, qui Anicius familiæ, Manlius Seuerinus cognominatus est, vir clarissimus, de quo sius locis inferius discutimus.

Sub hoc Confulatu celebrata est Romæ Synodus, & CONCILIUM ROMANVM DE LAESIS RESTITUTIVM INDISS.

Acta his verbis delicta leguntur: Flavio Boëtio, F. C. Confule, sub die 11. Iunii Martiarum, in basilica Confiançiana, & residente venerabilissimo Papa Felice vno cum Candido Tiburtino, Paschasio Centumcelio, Confiantio Aquinato, &c. post que enumeratos duo de quadraginta Episcopos, presbiteri, & ecclasiologique Romanæ Ecclesie, ita inueniuntur: Felix Episcopus Ecclesie Catholice urbis Romanae, & presulensis Synodo dixit: Communus dolor, & generalis est genitus, quod intra Africam recepti, & nos etiam Episcopos, presbiteros, diaconosque confronstrumus: que res sine dubio ad regula quoque peruenit nostram sanctitatem, de quo quid obseruantur debet, ordinare nos concursum. Promovet manifeste sit oper hoc nostra sententia, que nobis fuit visa, recensentur, hac iure quidem prefatus est Felix ob fucra ante biennium recentita ex Victore & alijs: quibus manifeste redditus fuit, q. ex egerine Wandali, cum blan-ditio, minus, ac vi adhibita, nolentes etiam ac reluctantibus rebaptizarent.

Porrò huius hoc anno celebranda Syrodi unde manit osculo, est diuidum. Cum non Wandalorum Regis indulgentia (vt vidimus) essent relaxata Episcoporum & aliorum Orthodoxorum exilia qui lapli fuerant, resi- pientes medicinam qualiuere vulneribus: horum autem in genere sufficere numerum, que ex Victore superius dicta sunt, manifestant. Sed cum huiusmodi confessi- bus postmodum redditus viratentur, ne ijdem ita relinquentur foris absq; medela, cōfutum fuit petere pharmaciā, ipsam videlicet adire Romanam Ecclesiam, ex qua congruum & præfentaneum preparatur anidotum a- grotantibus.

Sic itaque collecta ab ipso Felice Romano Pontifice Synodo, quod eius munus post similem esset, laplos confundentes rigere, cum a Domino dictum sit ad Petrum: Et tu si quando conuersus, confirma fratres tuos, pro qualitate vulnerum pharmaea opportuna compotuit pluribus di- flinda capitibus: que ipsis recententur in antiqua Crescianiana electione: Sic quidem omniamatemperata, ut cum olei lenitate sit conuncta, amonia vini, & ueritati que putredinem absigeret. Necis, quod clementia delin- ret. Idque mox maiori, quo latè lapsi succurrent Romana semper confutare Ecclesia, propterea quod olim inter Romanum claram, Corneliumque Romanum Pontificem, & Cyprianum Cithaginemque Episcopum intercessere declarant. Sic igitur illa decernens, ita prefatus est Felix, scribens ad eos generalem epistola:

Dilectissimum in Christo Iesu atritum, universi Episcopi, per di- uersos præsumtas constitutus.

Quæster in Africanis regionibus astutia diaboli sauterit in popu- lum Christianum, atq; in multis deinceps prosperit, ut non nolo vulnus incautum, sed ipso quoq; in mortis profunda denser- feru sacerdotem nullum non Ordinatum, nulla terra nesciat. Vnde in grande maroto positi, disimulante non possumus percuti- atq; a nobis excedendam differim animarum. Quapropter com- petens adhucenda est talibus medicina & vulneribus, nemmatu & curandi facta, ut mortifer a capite peste noster profit, sed signis tristis per uices rectu no legitima curatio non impulet pariter san- cios & medentes. In primis itaque venientia ad nos, & remedia pa- fulantur, olicet discutenda est profusa & persona decepti, ut me- metia posse congruens adveniri, &c.

Annal. Eccl. Tom. 6.

X

Stacchi

c Felic. ep. 6.3.1.47.
Rom. Pen.

13.

III.

LUC. 22.

I.

LAPSI
CONTIN-
GIVNT
ROMAM.

Statuit enim, ut Episcopi, presbyteri, atq; diaconi misericordiæ lapsi, etiam si coacti pœnis ad id suuient impulsu, ad obitum vñq; ab omni Fidelium exclusi eotu, atq; etiam à catechumenis segregari orantes, ad sedem vita laicâ tantummodo communicatione imparentur: Reliqui autem inferioris ordinis clerici, vel monachi, aut laici, si sponte in facinus prolaphi essent, iudicio triennio inter Audientes perseverare deberent, septem autem annis inter penitentes sub manibus fæcordorum collocarentur, peregrinae tamen communicationis participes facti, dum cum secularibus permutterentur orare, nondum vero eidem communicationis viatico impertito, nisi interea aliquem ex eis mori contingeret, paucos insuper atque puerulos, sive clericos, sive laicos, quos atas excusat, non tamen sine pœnitentia ad Eccleiam admittendos, sed inter pœnitentes sub manus impositione retinere debet, ut tandem communicationis participes esse posset. Additum insuper his, ut eiusmodi lapsi nullus umquam aditus patere deberet ad clericatum, inter alios Catholicos tantummodo ad exiun vñq; vita connumerandis, nec inre eos ab aliquo recipiendis, nisi litteris reconciliationis ab Episcopis scriptis ostensis.

His igitur ab ipso Felice Romano Pontifice constitutis, ad calcem epistola Apostolica auctorita conscripsit, Apostolica itidem eamdem noluit caruisse modestia, cum ille subiunxit: *His itaque ritè dispositis, & ad Ecclesiasticis vestrum notitiam nostrâ deliberatione perlati, parere vos conuenit: Quibus licet ad animarum reparacionem nihil deesse videatur: tam si cui noui aliquid, quod præterire nos potuit, fuerit reuelatum;* secundum B. Apostolum Paulum, taliter priore, fideliter insinuat: *quia Spiritus S. vobis vult spirat, maxime cùm sua causa tractetur: nec nos pigebitis audire, si que sunt omnia, non arroganter abnovere, sed rationabiliter ordinare his Felix verbis clausit epistolam:* que quidem cùm non sub anni huius Consulatu, sed sequentis Idibus Martii, data legatur, que hoc anno, dicta superius dicit, in Synodo lecta est, accidisse potuit, ut tunc cùnimitt multa valuerit, sed cùm diu Roma & Ægyptus esset, excepta iterum, dies aposta illa fuerit, quia in Africam mittetur.

Eodem anno Constantinopolitana ciuitas defectione Theodorici Gothorum Regis in disserim adducitur: de quo ista sub anni huius Consulatu habet Marcellinus in Chronico: *Theodoricus Rex Gothorum Zenonum Augusti beneficij satiatus, cum magna suorum manus vñq; ad regiam ciuitatem & Melentiadion opidum infelix accessit; plurimisque loci igne crematis, ad Nouensem dñe locum transiit, unde aduenaret, remeauit, hæc ipse, quæ quidem incompta fuisse videntur ijs, qui dixerunt Theodoricum veneratum semper esse Zenonem ut patrem, & concessisse eidem Italiam ab Erulis & vindicandam: nam tentasse constar primum infidelem & ingratum barbarum Orientale fibi Imperium (licuisse) artipere; sed spe tantu fuisse stratum, anno sequenti (vñq; suo loco dicetur) inusitata Italiani possitiam ab Erulis, quos hoc annus Cæsarius populus infestor Italia debellasse, Cæsarius quas affirmat in Chronico. Sicplani vides barbaros beneficij Romanorum sapientem demeritos, semper proditiones effectos. Sed quæ fides sincera inuenit in hominibus posset, qui infideles Deo hereticâ efflent imbuti perfidia? Ex his omnibus per Marcellinum sincerissime patefactis, totam illam Jordani orationem Theodorico ad Zenonem de inuadenda Italia, & Zenoni ipsi tradenda, ut effictum commentum ad contingendam barbari Regis ingratitudinem, explodendam esse facile sentias, simulque corrigoendis alios ipsum fecitos. siue igitur illam accepit Iordanus (vt de alijs proficitur) à Cæsario erga Regem ille proponensissimo, fine in gratiam gentis sua ipse confinxit; fatus sit offendisse esse commentum, sed quæ sint ista, ab eodem auctore accipe:*

Inter hec ergo Theodoricus Zenonum Imperio sedere sociatus, dum ipse in urbe boni omnibus frucretur, gentem, suam in Illyrico (vt diximus) residentem non omnino idoneam aut referat au- diret, elegit postea solito more gentis sua labore querere vñq; quum ipse oriose fuis regni Rayani bonis, & gentem suam medio-

criter visitare: secundum delibtrans ad Principem aut: *Quam ubi deus nobis imperio vestro famulantibus tantum? (b) dignus dicit pietas vestra) desiderium mei cordis libenter exaudiat. Causa ei ut solebat familiariter facultas suisset loquendi concisa: Hora (inquit) plaga, quæ dudum decessorum predeceorum vestrum regnum regnum gubernata est, & urbis illa caput Orbu & domina quare nunc sub Regia Tracilingorum & Rugorum tyrannus flu- etat? Dirige cum gente mea (precipio) vñq; hic expensam pon- dere careas; & ibi stadiutus à Domino viceris, fama vestre peccata irradier. Expedi namq; rego, qui sum seruus regis & filius, si- cero, vobis donatibus regnum illud posideam; haud ille, quem non nostra, tyranni ingo Senatum vestrum, partum, Republica capi- uitalis ferunt premat. Ego vero si viceris, vestro dono, vestro munere posidabo. Si viduus fuero, vestra pietas nihil amittere, immo vi- diximus lucratur expensas. Que audita quamvis agresserit impri- rator discipuline eius, nolens tamen cum contristare annus: que po- sebat, magnis dictationi muneriali dimisi a se. Senatum popu- lumq; ei commendans Romanum. hac ipse; sed protinus in manu eius, quæ superius dicta sunt, manifestant. Accedit nova commotionis causa Theodorico in Odoacrem expeditione parandæ, nempe iniuria ex rebus posteris gentis aduersus Regos Rugos, ab ipso hoc anno denitor; cù Regis filius, captivo ducto pietate, ad eumdem Theodoricum coniungit. At hec quomodo se habuerunt, enarramus.*

Factum id quidem hoc anno Cæsiodorus panis re-
ctet: *Hu Consulibus (inquit) Odoacer Phaba Regis Rugorum vñq; captivus, fortis illi, hæc ipse. Porro haec ante quinquennium eius praedicta a sancto Seuerino, Eugipius fideliter effi- narrat, nolque suo loco superius diximus. At quidem auctor de his dicat, audiamus: post enim recentita facili- gatio filio Regis admissi, quibus Dei tram accelerans, ita mox subdit: *Quapropter Rex Odoacer Rugi insultu velum, quionis denuntiatur, & Friderico fugato, parrem eius Eleberum, eundem & Phabam dictum, captiuum duxit, atque ad Italiam cum noxia coniuge suprà memorata, videlicet Gisla, transmisit. hæc Eugipius. Quæ autem his subdit de milio iterum ab Odoacero germano suo aduersus Fridericum, qui fugi lap- sis se contulerat ad Theodoricum Gothorum Regem in Meolia agentem, atque iterum reuersus paternum cepe- rat regnum, dicimus anno sequenti, quo coniugie; item que de translatione sacrarum reliquiarum S. Seuerini in Italiam, cuius prædictione & spreta admonitione ad Re- gem & coniugem facta, ita omnia contigisse diximus: ut perspicue apparuerit, quanto & vice & regni dispen- dio principes non audiant fæcidos salubriæ invenientes, & quæ graviori supplicio se reddant obnoxios, qui in eodem delinquunt. Etenim quod ad Rugorum Regis statum pertinet, tanto contemptu monitor, sero didicit, frustis, inniti militum viribus, qui de titurio diuino pre- sidio, violentiusque infusore solere in auctores suis ad- missa peccata quād aduersariorum exercitus, qui iustitia obice sapientē languescant, sed in vindictam delin- gentium iniusti redditantur.**

IES V C H R I S T I
Annus 488.

FEZICIS PAP. ZENONIS IMP. 15.
Annus 6. ODOACR. REG. 13.

QVI sequitur annus quadragesimus octogesimus musoctanus, duobus Consulibus Dinamio atq; Stphido adnotatur: quo & finem viuendi fecit Acacius Constantinopolitanus Episcopus, ut anathemate peruerant, cù sedis annis (vt Nicephorus habet in Chronico) decem & septem, atque mensibus novem: cuius no- men licet à successoribus cum Catholicis in Ecclesia re- citaretur, contradicibus Romanis Pontificibus, ex Diptychis tandem ignominiose abolitum est, id fortiter agente Hormida Papa ad Iustinianum Imperatorem, ut suo loco dicetur. Tanti fuit hic fastus & arrogantia, ut fineret